

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8CoCsp/13/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3820200239
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Sopková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:3820200239.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Sopkovej a členiek senátu JUDr. Dariny Legerskej a JUDr. Ivce Čelkovej v spore žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, zast.: JUDr. Katarína Hegedúšová, advokát, so sídlom Majerníkova 3479/3A, 841 05 Bratislava-mestská časť Dúbravka, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. C., adresa na doručovanie C., A. D. XX/XX, o zaplatenie 580 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 9Csp/3/2020-44 zo dňa 23. februára 2021 v znení opravného uznesenia zo dňa 19. novembra 2024, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 23.02.2021 v spojení s opravným uznesením zo dňa 19.11.2024 v napadnutej časti vo výrokoch I. a III. **p o t v r d z u j e.**

II. Žalobcovi proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a.**

odôvodnenie:

1.1 Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom v znení opravného uznesenia výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 187,5 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 37,5 eur od 28.1.2017 do zaplatenia, zo sumy 37,5 eur od 28.2.2017 do zaplatenia, zo sumy 37,5 eur od 28.3.2017 do zaplatenia, zo sumy 37,5 eur od 28.4.2017 do zaplatenia, zo sumy 37,5 eur od 28.5.2017 do zaplatenia, do troch dní a vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.). Žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal (výrok III.).

1.2 Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania právne vec posúdil podľa § 497, § 502 ods. 1 veta prvá Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 9 ods. 2 písm. i/, k/, l/, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 54a, § 53 ods. 9, § 100 ods. 1, § 101, § 103, § 544 ods. 1, 2, § 565, § 3 ods. 1, § 39 Občianskeho zákonníka a konštatoval, že strany sporu uzavreli zmluvu označenú ako zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorá podľa svojho obsahu je úverovou zmluvou a ktorá je ako typ zmluvy upravená v Obchodnom zákonníku. Svojou povahou ide o spotrebiteľský úver, na ktorý sa v čase vzniku zmluvného vzťahu vzťahoval zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Zmluvný úrok, ktorý si strany v zmluve dohodli vo výške 32,42 %, súd prvej inštancie posúdil ako neprimerane vysoký, pretože v danom období peňažné ústavy za obdobné úvery ponúkali zmluvné úroky v podstatne nižšej výške. Takto dohodnuté zmluvné úroky sú potom v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a úverová zmluva je v tejto časti neplatná

(§ 39 Občianskeho zákonníka). Vzhľadom na to úverová zmluva neobsahuje svoju podstatnú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. i/ zákona č. 129/2010 Z. z., a teda úver, poskytnutý žalobcom žalovanej je podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. bezúročný a bez poplatkov. Súd prvej inštancie tak žalobcovi nepriznal ani uplatnené poplatky za upomienky. Dohodnuté splátky vo výške 54,70 eur, zohľadňovali aj úhradu úroku a poplatku za expresné spracovanie úveru. Pri zohľadnení bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru vo výške 300 eur a počtu dohodnutých splátok (8) je zákonná výška splátky 37,50 eur. Ďalej súd prvej inštancie ex offo v zmysle ustanovenia § 54a Občianskeho zákonníka, skúmal, či nárok žalobcu nie je premlčaný. S poukazom na to zisťoval, či veriteľ (žalobca) úver predčasne zosplatnil, a to

v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a § 565 Občianskeho zákonníka. Je síce pravda, že v článku 15 VOP sa žalobca so žalovanou dohodol na tom, že ak spotrebiteľ (žalovaná) neuhradí včas štyri po sebe idúce splátky, prípadne uhradí len časti splátok alebo neuhradí včas poslednú splátku alebo časť poslednej splátky, stáva sa celý dlh splatný okamžite, avšak toto ustanovenie úverovej zmluvy je podľa právneho názoru súdu pre rozpor s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého mohol dodávateľ (žalobca) uplatniť svoje právo predčasne zosplatniť úver podľa § 565 najskôr po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa (žalovanú) v lehote nie kratšej ako 15 dní, na uplatnenie tohto práva, neplatné. Žalobca nepreukázal, že pri zosplatnení úveru postupoval podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, osobitne, že žalovanej doručil výzvu na zaplatenie omeškanej splátky (splátok) úveru. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie prijal záver, že žalobca úver poskytnutý žalovanej predčasne nezosplatnil. Pokiaľ si strany vo VOP dohodli spôsob zosplatnenia úveru v rozpore s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, takéto dojednanie je podľa § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatné. Keďže nedošlo k predčasnému zosplatneniu úveru, súd skúmal prípadné premlčanie každej zo splátok úveru v zmysle ustanovenia § 103 Občianskeho zákonníka samostatne s tým, že každá zo splátok úveru bola v zmysle zmluvy splatná vždy k 27. dňu kalendárneho mesiaca. Prvá splátka úveru mala byť zaplatená do 27.10.2016. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že nebola zaplatená žiadna splátka. Keďže žalobný návrh žalobca na súd doručil 21.1.2020, je zrejme, že nárok žalobcu na zaplatenie splátok splatných pred 27.1.2017, teda 3 splátok po 37,5 eur je v súlade s ustanovením § 103 Občianskeho zákonníka premlčaný, z dôvodu ktorého bolo potrebné žalobný návrh v tejto časti zamietnuť. Keďže z poskytnutého úveru vo výške 300 eur žalovaná neuhradila veriteľovi žiadnu splátku, dôvodný bol len nárok žalobcu na zaplatenie splátok istiny splatných po 28.12.2016 - piatich splátok úveru od 27.1.2017 do 27.27.5.2017 po 37,5 eur spolu 187,5 eur (300 - premlčané splátky 112,5 eur). Z týchto dôvodov súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi časť žalovanej istiny vo výške 187,5 eur a v prevyšujúcej časti žalovanej istiny úveru, súd žalobu zamietol. Žalovaná si svoje zmluvné povinnosti riadne a včas neplnila, dostala sa do omeškania a preto súd, v súlade s ustanovením § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., uložil žalovanej takisto povinnosť zaplatiť žalobcovi ním uplatnené zákonné úroky z omeškania, avšak počnúc dňom nasledujúcim po splatnosti každej zo splátok úveru. Pokiaľ si v konaní žalobca uplatnil voči žalovanej úroky z omeškania z vyššej sumy, a to už od 2.2.2017, súd v časti prevyšujúcej priznané úroky z omeškania i v tejto časti ako nedôvodný zamietol. Súd prvej inštancie sa zaoberal i uplatneným nárokom žalobcu na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 10% z dlžnej čiastky. Je pravda, že v zmluve si strany dohodli, že ak spotrebiteľ (žalovaná) neuhradí jednotlivé splátky v lehote ich splatnosti dohodnutej v zmluve, spotrebiteľ sa zaväzuje veriteľovi zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 10% ročne z dlžnej čiastky. Dojednaná zmluvná pokuta je podľa názoru súdu prvej inštancie zjavne dojednaná v neprospech žalovanej ako spotrebiteľa, keďže vôbec nezohľadňuje dĺžku omeškania (môže ísť napríklad len o 1 deň). Takto paušálne dohodnutá zmluvná pokuta je v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka), a teda neplatná. Navyiac, predmetné dojednanie zmluvnej pokuty je podľa názoru súdu neplatné aj podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pretože obchádza ustanovenia Občianskeho zákonníka o najvyššom prípustnom úroku z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie zamietol i nárok žalobcu na zaplatenie zmluvnej pokuty.

1.3 O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 256 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 CSP. V časti sporu, v ktorej žalobca vzal žalobný návrh v priebehu konania bez akéhokoľvek zdôvodnenia späť, žalobca zavinil zastavenie konania. V prevyšujúcej časti sporu, o ktorom súd rozhodol v merite veci, bola žalovaná vo väčšej časti úspešná než žalobca. Žalovaná bola teda v spore v prevažnej časti

úspešná, náhradu trov v konaní si však neuplatnila a preto súd rozhodol tak, že žalovanej voči žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

2. Na návrh žalobcu Okresný súd Prievidza dňa 19.11.2024 vydal opravné uznesenie č. k. 9Csp/3/2020-51, ktorým opravil I. výrok rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 9Csp/3/2020-44 zo dňa 23.02.2021 takým spôsobom, že opravným uznesením bola uložená žalovanej povinnosť plniť žalobcovi (v pôvodnom rozsudku bola na plnenie v prospech žalovanej zaviazaná žalobca), čo predstavuje zásadný zásah do právneho postavenia žalovanej ako sporovej strany. V dôsledku uvedeného došlo k obnoveniu možnosti žalovanej podať v 15-dňovej lehote od doručenia opravného uznesenia i odvolanie proti rozsudku vo veci samej zo dňa 23.02.2021, ktorú možnosť žalovaná využila.

3. Proti rozsudku čo do výroku I., ktorým bola zaviazaná plniť žalobcovi a v súvisiacom výroku III. o trovách konania, podala žalovaná odvolanie, v ktorom navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v znení opravného uznesenia zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uviedla, že súd prvej inštancie nepresne vyčíslil a matematicky a logicky neodôvodnil dĺžnú čiastku, ktorú má žalobcovi zaplatiť, čím podporil nezákonné konanie úžernického veriteľa. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za nespravodlivé, neodborné, nekvalifikované a voči nej benevolentné. Sudca sa nevedel alebo nechcel zorientovať ani v najzákladnejších úverových vzťahoch, ostatné vzťahy súvisiace

s úverom neriešil. Z matematického pohľadu je jedno, či je zmluva bezúročná a bezpoplatková alebo súd uzná neprijateľné zmluvné podmienky, výsledok je matematicky totožný, dĺžny spotrebiteľ má vrátiť veriteľovi len to, čo od neho dostal. Súd prvej inštancie preukázateľne

k tejto praktickej ochrane slabšej strany spotrebiteľa nepristúpil, nepodrobil zmluvnú dokumentáciu medzi veriteľom a žalobcom súdnej kontrole a predbežnému právnemu posúdeniu. Zmluva uzavretá s veriteľom má neprijateľné zmluvné podmienky, ktorých obsah spotrebiteľ nemohol ovplyvniť a ktoré neboli dojednané individuálne. Ak by súd konal podľa § 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 53d, § 457 Občianskeho zákonníka, sám by určil neprijateľné zmluvné podmienky za neplatné. Súd prvej inštancie nebral do úvahy ochranu slabšej strany sporu, ktorou je spotrebiteľ. Nepreveril číselne parametre úveru žalobcu, benevolentne a neodborne odflákol posudzovanie neprijateľných zmluvných podmienok. Navrhla, aby súd prvej inštancie podrobil zmluvu medzi stranami súdnej kontrole a predbežnému právnemu posúdeniu, vyžiadal si od žalobcu všetky dôkazy o tom, aké informácie mal žalobca a žalovaná k dispozícii pri zisťovaní o overovanie schopností žalovanej splácať úver. Navrhla súdu uložiť uznesením žalobcovi povinnosť v listinnej podobe predložiť písomné potvrdenie - kvitanciu o tom, že dlh bol zo strany žalovanej úplne alebo čiastočne splnený. Žiadala, aby súd uložil žalobcovi predložiť vyčíslenie rozboru istiny, kde sa uvedie dátum a reálne poskytnutá istina, celková čiastka žalobcom vykonaných plnení a neuhradený zostatok istiny, úrokov a poplatkov so zdokladovaním podľa bankových výpisov z banky veriteľa. Navrhla, aby súd vykonal dôkaz výsluchom veriteľa na osvedčenie vzájomne vykonaných plnení, pretože iba tým môže súd dospieť k spravodlivému rozsudku. Súd prvej inštancie nevykonal absolútne žiadne dokazovanie o reálne vykonaných vzájomných plneniach, nepreveril existenciu zmluvného vzťahu, plnenia finančných služieb zo strany dodávateľa v prospech žalovanej. Bez overovania podporil klamlivé požiadavky žalobcu v súvislosti s nedobrovoľnou dražbou strechy nad hlavou žalovaných. Súd prvej inštancie sa nevysporiadal s jej dôvodmi, presne popísanými v podrobných podaniach. Súd prvej inštancie svojim konaním nadržoval veriteľovi, ním poverenému dražobníkovi, ktorý praktizuje nekalé obchodné praktiky voči spotrebiteľom

a uplatňuje nezákonne svoje práva. Žalovaná chce mať vyriešenú otázku, či zmluva o úvere má neprijateľné zmluvné podmienky a akú sumu je povinná za úver žalobcovi uhradiť. Výslovne poprela všetky v žalobe uvedené skutkové tvrdenia protistrany, s tým, že uvádza vlastné skutkové tvrdenia a na rozdiel od žalobcu rešpektuje zákon. Žalobu považuje za nedôvodnú

a nárok uplatnený žalobcom v celom rozsahu neuznáva. Súd prvej inštancie rozhodoval, aj keď na to neboli splnené procesné podmienky, súd bol nesprávne obsadený, nesprávnym procesným postupom súd prvej inštancie znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva

v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Konanie zaťažil inými vadami, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keď nie je zrejmé, ako v súlade so zásadou rovnosti účastníkov ustálil skutkový stav. Podstatné skutkové tvrdenia neboli

v úplnosti ani len tvrdené, kľúčové prostriedky osvedčenia, napríklad vo forme listín neboli vôbec navrhnuté, neboli predložené a súd prvej inštancie konal o nespôsobilom návrhu, ktorý mal byť odmietnutý. Na základe nevykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený

skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo procesného útoku. Vzhľadom na nepresnosť a neúplnosť návrhu bolo povinnosťou súdu vytvoriť žalovanému priestor, v rámci ktorého mohla procesne konať a došlo by k realizácii zaručených základných práv žalovanej. Súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, pričom jeho postupom došlo k zásahu do základných práv žalovanej garantovaných ústavou a medzinárodnými zmluvami. Poukázala na závery vyplývajúce z rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 47/2005 týkajúceho sa práva na nestranný súd, ako aj na rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 26/94, I.ÚS 230/03, I. ÚS 335/06, IV. ÚS 252/04, týkajúce sa práva na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivý proces. Ďalej poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR R 2/2016. Súd prvej inštancie vo veci preukázateľne postupoval v rozpore so zákonom, zvýhodnil jednu zo strán sporu, napriek tomu, že ide o spotrebiteľský spor. Požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď, je neodmysliteľnou súčasťou princípu právnej istoty. Súd prvej inštancie v konaní ju neidentifikoval ako spotrebiteľa. Žalobca ešte pred podpisom zmluvy nastavil veľmi sofistikovane právnické pasce, ktoré ako bežný spotrebiteľ nedokázal identifikovať a klamal od prvého kontaktu. Zo strany sudcu išlo o šikanózne konanie s finančnými dôsledkami v jej neprospech. Vďaka benevolencii súdu trpí a znáša krivdu ona i jej rodina. Zmluva o úvere je plná nepriateľných zmluvných podmienok, veriteľ zatajil pred žalobcom výšku reálnych vzájomných plnení. Záverom odmietla plniť akúkoľvek náhradu trov konania nemorálnej protistrane a navrhla súdu prvej inštancie aplikáciu § 257 CSP.

4. Žalobca sa k odvolaniu žalovanej písomne nevyjadril.

5. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), t. j. v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov.

6. Podľa § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania žalovanej nariaďovať pojednávanie.

7. V zmysle § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

8. Odvolací súd je v zásade viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

9. Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní (§ 383 CSP).

10. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

11. Žalovaná uplatnila vo svojom odvolaní odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, f/, g/, a h/ CSP spočívajúce v tom, že neboli splnené procesné podmienky na konanie, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodoval nesprávne obsadený súd, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

12. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP i vzhľadom na odvolaciu námietku žalovanej posudzoval odvolací súd v prvom rade z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou, ktorá sa týka procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP.

13. Čo sa týka žalovanou namietaného odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, vychádzajúc z obsahu súdneho spisu možno v prvom rade konštatovať, že súd prvej inštancie dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach a o procesných povinnostiach, o predvolávaní na nariadené pojednávania za účelom prejednávania veci, pri vykonávaní dokazovania a procesný postup pred skončením dokazovania. Odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie zodpovedá kritériám odôvodnenia rozsudku podľa § 220 ods. 2 až 4 CSP. Odvolací súd zdôrazňuje, že Ústavný súd SR v tomto smere konštatoval, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. (rozhodnutie sp. zn. IV. ÚS 115/03 zo dňa 03.07.2003). V rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 358/09 zo dňa 15.10.2009 Ústavný súd SR uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (nález sp. zn. II. ÚS 410/06 zo dňa 02.08.2007). Súd prvej inštancie v ods. 1 napadnutého rozsudku uviedol, čoho sa v konaní žalobca domáha, v ods. 3 napadnutého rozsudku popísal, ktoré dôkazy v konaní vykonal a v odsekoch 4 až 7 aké skutkové okolnosti z nich zistil. V ods. 8 až 22 uviedol zákonné ustanovenia, podľa ktorých vec posudzoval a v ods. 23 až 35 sa dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými podstatnými skutkovými tvrdeniami a právnymi argumentami vo veci, ktoré jasne a zreteľne špecifikoval, uviedol, ako vyhodnotil vykonané dôkazy a ako na danú vec aplikoval relevantnú právnu úpravu. Z týchto dôvodov mal odvolací súd za nedôvodnú odvoláciu námietku žalovanej ohľadne nedostatku odôvodnenia napadnutého rozsudku.

14. Z obsahu odvolacích námietok je pritom zrejmé, že žalovaná považuje za porušenie práva na spravodlivý proces právne posúdenie súdom prvej inštancie v jej neprospech. Je však potrebné uvedomiť si, že sporové konanie je konaním, kde vždy proti sebe stoja dve strany, ktorých tvrdenia a záujmy sú v zásade protichodné, úloha súdu je práve v tom, aby na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru o (ne)pravdivosti tvrdení tej-ktorej strany a prijal právne závery tomu zodpovedajúce. Je teda zrejmé, že jedna strana v spore musí byť vždy tou neúspešnou. Samotným rozhodnutím súdu a právnym posúdením sporu súdom však nemôže dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. V súdnej veci ide o spotrebiteľský spor, teda o spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou. Právna úprava v CSP týkajúca sa spotrebiteľských sporov vychádza z princípu ochrany slabšej strany, ktorou je spotrebiteľ. Cieľom je dať procesnej ochrane spotrebiteľa taký obsah, ktorý bude konformný s právami druhej strany a ktorý vytvorí predpoklady na hospodárny postup súdu.

16. Odvolací súd musí konštatovať, že obsah spisu nedáva podklad pre záver, že súd prvej inštancie porušil zásadu ochrany slabšej sporovej strany, t. j. žalovanej v konaní v jej neprospech. Hoci žalovaná namietala, že ju súd prvej inštancie v konaní ako spotrebiteľa vôbec neidentifikoval, odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie sa s otázkou právnej povahy sporu ako sporu spotrebiteľského riadne vysporiadal v ods. 24 napadnutého rozsudku. Následne správne kompenzoval formálne nerovné postavenie dodávateľa – žalobcu a spotrebiteľa- žalovanej tým, že bez ingerencie žalovanej, ktorá bola v prvoinštančnom konaní nečinná,

ex offo vykonal súdnu kontrolu úverovej zmluvy, uzavretej sporovými stranami dňa 27.09.2016, konštatoval existenciu viacerých neprijateľných zmluvných podmienok (dojednanie o možnosti predčasného zosplatnenia – ods. 26 odôvodnenia napadnutého rozsudku; dojednanie o zmluvnej pokute – ods. 34 odôvodnenia napadnutého rozsudku), ďalej bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru – ods. 25 odôvodnenia napadnutého rozsudku a zaoberal sa i otázkou čiastočného premlčania nároku žalobcu – ods. 28-30 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Odvolacie námietky žalovanej, týkajúce sa nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie, ktorý mal spočívať v nerešpektovaní jej procesného postavenia slabšej sporovej strany (spotrebiteľa), tak neboli dôvodné.

17. Ďalej žalovaná v odvolaní namietala nesprávne obsadenie súdu prvej inštancie (§ 365 ods. 1 písm. c/ CSP). Požiadavka správneho obsadenia súdu znamená jeho obsadenie zákonným sudcom,

t. j. sudcom daného úseku súdu, ktorému bola vec pridelená v súlade s rozvrhom práce náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom. Obsah spisu nenasvedčuje tomu, že by vec nebola pridelená vec prejednávajúcej sudkyňi zákonným spôsobom. Vzhľadom na to, že žalovaná túto odvoláciu námietku bližšie nešpecifikovala, odvolací súd ju vyhodnotil ako nedôvodnú.

18. Pokiaľ žalovaná v odvolaní argumentuje nedodržaním zásady prejednávania veci nestranným súdom s tým, že súd prvej inštancie v konaní „nadržiaval“ žalobcovi, odvolací súd uvádza, že podľa § 53 ods. 3 CSP ak sa námietka zaujatosti týka len okolností, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu alebo jeho rozhodovacej činnosti, súd na námietku zaujatosti neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá. Z obsahu spisu pritom vyplýva, že žalovaná pred vydaním napadnutého rozsudku nevzniesla riadnu námietku zaujatosti vec prejednávajúcej sudkyne v zmysle § 49 a nasl. CSP. Vzhľadom na to, že žalovaná vidí porušenie zásady nestranného sudcu len a výlučne v procesnom postupe vec prejednávajúcej sudkyne, resp. v samotnom meritórnom rozhodnutí, ktorým bola zaviazaná na plnenie, na takto formulovanú námietku, vznesenú až v odvolaní, odvolací súd nemohol prihliadať.

19. Čo sa týka žalovanou namietanej vady konania podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP, odvolací súd vychádzal z toho, že uvedený odvolací dôvod dopadá na všetky pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod iné odvolacie dôvody, avšak vždy len za predpokladu, že tieto pochybenia mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Zvyčajne pôjde o prípady nesprávne realizovanej mandukčnej povinnosti súdu, pochybenia vo vykonanom dokazovaní (napr. vykonanie nezákonne získaného dôkazu, vypočutie svedka bez jeho poučenia o práve odoprieť výpoveď a podobne) alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu.

20. Z obsahu odvolania (§ 124 ods. 1 CSP) je možno vyvodiť, že žalovaná vidí tzv. inú vadu konania v tom, že súd prvej inštancie neodmietol podanie žalobcu – žalobu ako neúplné podanie (§ 129 ods. 3 CSP) ako i v tom, že súd prvej inštancie nevykonal vo veci predbežné právne posúdenie veci (§ 181 ods. 2 CSP).

21. Po preskúmaní veci odvolací súd zistil, že žalobca svoj nárok uplatnil žalobou, doručenou súdu dňa 21.01.2020. Žaloba obsahuje všeobecné náležitosti podania podľa § 127 ods. 1 CSP ako i osobitné náležitosti žaloby vo veci samej podľa § 132 ods. 1 CSP, teda označenie strán, opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh. V súdnej veci tak nebol daný dôvod na procesný postup podľa § 129 ods. 1 CSP, resp. na odmietnutie žaloby podľa § 129 ods. 3 CSP.

22. Za splnenia podmienok podľa § 297 písm. b/ CSP súd prvej inštancie vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania verejným vyhlásením rozsudku, ktorý postup odôvodnil v ods. 2 napadnutého rozsudku. Vzhľadom na to nemohol pristúpiť k oznámeniu predbežného právneho posúdenia veci stranám na pojednávaní podľa § 181 ods. 2 CSP.

23. Čo sa týka odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/, g/ a h/ CSP, vychádzajúc z obsahu spisu, súd prvej inštancie správne na základe dôkazov, založených v spise, posúdil právny vzťah medzi stranami podľa ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a Občianskeho zákonníka. Správne sa zaoberal primeranosťou stranami dojednaného úroku a jeho súladom s dobrými mravmi a podľa názoru odvolacieho súdu dospel k správne záveru o rozpore zmluvného dojednaní o úroku s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho posúdil celý žalobcom poskytnutý úver žalovanej ako bezúročný a bez poplatkov podľa § 9 ods. 2 písm. i/ v spojení s § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. V dôsledku uvedeného je absolútne nedôvodná argumentácia žalovanej v odvolacom konaní o tom, že súd prvej inštancie sporný úver za bezúrokový a bezpoplatkový nepovažoval.

24. Súd prvej inštancie správne posudzoval z hľadiska primeranosti a prípustnosti i ďalšie zmluvné podmienky, obsiahnuté v zmluve o úvere uzavretej stranami dňa 27.09.2016 a správne ustálil, že dojednanie obsiahnuté v čl. 15 VOP úverovej zmluvy, týkajúce sa možnosti predčasného splatenia úveru zo strany veriteľa, žalobcu, je pre rozpor s § 53 ods. 9 v spojení

s § 565 Občianskeho zákonníka neplatné. Vzhľadom na to, že zo strany žalobcu nedošlo k platnému predčasnému zosplatneniu záväzku žalovanej zo zmluvy o úvere zo dňa 27.09.2016, správne posudzoval premlčanie nároku žalobcu na plnenie jednotlivých splátok úveru samostatne, podľa § 103 Občianskeho zákonníka. Na základe tohto posúdenia správne dospel k záveru o premlčaní splátok úveru splatných dňa 27.10.2016, 27.11.2016 a 27.12.2016 (ods. 28-29 odôvodnenia napadnutého rozsudku) a správne zaviazal žalovanú na úhradu nepremlčaných splátok dlhu (splatných dňa 27.01.2017, 27.02.2017, 27.03.2017, 27.04.2017 a 27.05.2017). Vzhľadom na to, že žalovaná na dlh zo zmluvy o úvere neplnila žiadnu sumu, správne súd prvej inštancie ustálil i nárok žalobcu na úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.

25. Pokiaľ žalovaná v odvolaní argumentuje, že súd prvej inštancie sa nezaoberal otázkou vrátenia vzájomných plnení strán zmluvy v zmysle § 457 Občianskeho zákonníka, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie nezaložil na konštatovaní absolútnej neplatnosti zmluvy o úvere zo dňa 27.09.2016, resp. na závere o jej zrušení, a preto nebol dôvod na aplikáciu odvolateľkou namietaného zákonného ustanovenia. Odvolací súd na okraj poznamenáva, že žalovaná ani v konaní netvrdila, že by žalobcovi titulom zmluvy o úvere zo dňa 27.09.2016, poskytla akékoľvek plnenie.

26. Záverom sa žiada zdôrazniť, že žalobca ako veriteľ na základe zmluvy o úvere zo dňa 27.09.2016 poskytol žalovanej ako dlžníkovi sumu istiny 300,- eur, pričom v konaní nebolo tvrdené ani zistené, že by žalovaná žalobcovi čokoľvek plnila. V dôsledku premlčania časti nároku žalobcu bola súdom prvej inštancie zaviazaná na plnenie len nepremlčaného zvyšku dlhu vo výške 187,50 eur so zákonným úrokom z omeškania z tej- ktorej splátky. Súdni poskytovaná ochrana spotrebiteľa nemôže byť bezbrehá a neznamená (ako sa zrejme mylne domnieva žalovaná), že by dlžník, spotrebiteľ, nebol povinný vrátiť veriteľovi sumu peňažných prostriedkov, ktorá mu bola reálne veriteľom poskytnutá – navyše po odpočítaní premlčanej časti nároku veriteľa.

27. Žalobkyňou navrhnuté dôkazy, ktoré označila až v odvolaní (výsluch veriteľa na osvedčenie vzájomne vykonaných plnení, listiny, preukazujúce riadne šetrenie bonity žalovanej pred uzavretím zmluvy), predstavujú neprípustné novoty z hľadiska aplikácie § 366 CSP, pretože sa netýkajú procesných podmienok, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, nemá byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Zároveň žalovaná netvrdila a ani nepreukázala, že ich bez svojej viny nemohla uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Je pritom potrebné si uvedomiť, že i „spotrebiteľ môže predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vo veci samej (PAGÁČ, Ľubomír. § 296 [Koncentrácia konania]. In: ŠTEVČEK, Marek, FICOVÁ, Svetlana, BARICOVÁ, Jana, MESIARKINOVÁ, Soňa, BAJÁNKOVÁ, Jana, TOMAŠOVIČ, Marek a kol. Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 1163.)“ Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že žalovanou označené dôkazy, smerujúce k preukázaniu jej tvrdení o tom, že úver je bezúročný a bez poplatkov, resp. že zmluva o úvere obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, sú navyše úplne nadbytočné, pretože súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vychádzal zo záveru o tom, že žalobcom poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov a obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, a to na základe záverov, popísaných vyššie.

28. Za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku o náhrade trov konania, o ktorých rozhodol súd prvej inštancie, vychádzajúc zo zásady zodpovednosti za výsledok (zásada úspechu) a miery úspechu, pričom svoje rozhodnutie zrozumiteľne a jasne odôvodnil.

29. Pokiaľ sa žalovaná domáha aplikácie § 257 CSP vo vzťahu k rozhodovaniu o trovách konania, z ust. § 255 ods. 1, 2 CSP vyplýva, že v sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu, t. j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov proti neúspešnej strane. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. U žalobcu ide o plný úspech vo veci vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t. j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu.

30. Ustanovenie § 257 CSP predstavuje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok a zásady zodpovednosti za zavinenie. Jeho použitie pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy vtedy, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa zásady úspechu v konaní, avšak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré súd náhradu trov celkom

alebo sčasti neprizná. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania by mal konajúci súd mať vždy na zreteli, či vzhľadom na okolnosti prípadu bude priznanie náhrady v súlade s dobrými mravmi, alebo či nebude príkro nespravodlivé. Výnimočnosť použitia tohto ustanovenia môže spočívať v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach strán sporu. Dôvody hodné osobitného zreteľa nie sú v zákone striktné uvedené. Takýmto dôvodom môže byť napr. neprimeraná tvrdosť, podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu, povaha a okolnosti sporu, zložitnosť doposiaľ neriešenej právnej problematiky, zložitnosť prípadov výkladu medzinárodnej zmluvy, osobné pomery strany sporu, nízky príjem a iné.

31. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil v konaní existenciu takých okolností, ktoré by odôvodňovali aplikáciu § 257 CSP a umožňovali nepriznať v konaní úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania. Hoci sa žalovaná v odvolaní aplikácie § 257 CSP vo vzťahu k súdom prvej inštancie priznanému nároku žalobcu na náhradu trov konania voči žalovanej výslovne domáha, v priebehu prvoinštančného ani odvolacieho konania neuviedla žiadne konkrétne skutkové okolnosti, ktoré by súd mohol v rámci úvahy o aplikácii § 257 CSP vziať do úvahy.

32. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I. a v závislom výroku III. o trovách konania ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

33. Odvolací súd rozhodol i o trovách odvolacieho konania.

34. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

35. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

36. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

37. Keďže žalobca bol v odvolacom konaní plne úspešný a vo veci neboli zistené okolnosti pre aplikáciu § 257 CSP, patril by žalobcovi podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP vo vzťahu k neúspešnej žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Z obsahu spisu však vyplýva, že žalobcovi žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, ani si žiadne neuplatnil, a preto mu odvolací súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

38. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe

dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolateľ má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).